

вестник за човека и природата

РОДОВО ИМЕННИЕ

ГОДИНА II, БРОЙ 6 (15)
6.II.-12.II.2006

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ЦЕНА 0.50 ЛВ.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща и двор с размер от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, лозе, поляна), включваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопанините тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, независимост от социалната и политическата система и свобода на потомците от тях.

Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ШЕСТИЯТ ПРЪСТЕН

УЧЕНИЕ ЗА БАЛАНСА В ПРИРОДАТА И ОБЩЕСТВОТО

Миямото МУСАШИ

В последните години, докато се разхождах по улиците на България, и въобще, наблюдавайки живота и хората, бях силно впечатлен от неимоверния стремеж за задушаване на всяко едно начинание на Духа. Това се правеше по всякакъв начин, с всякакви методи и средства. Практически всяко едно начинание на духа бе още отначало обречено на неуспех. С лостовите на материята, то се унищожаваше още в зародиша, или даже и да се появяше някакъв кълн, тогава този кълн бе мощно посичан.

Въпросът у мен винаги оставаше: Кой и защо прави това и с каква мотивация? Нима под Небето Създателят не бе съз-

дал условия за всички живи същества? Нима имаше някаква грешка в Неговия план, нима Слънцето не грееше еднакво и над добрите, и над злите, нима възду-

хът, водата и огънят, не бяха едновременно нужни и за едните, и за другите, и за тези в начален стадий на своето развитие, и за тези, които бяха вече понатрупали опит в

еволюционната стълба. И тъй като аз бях пример с моите минали прераждания за еволюция по пътя на изпитаната опитност, тоест бях открил Пътя, едва след натрупани огромни погрешки и изживени уроци чрез страдания, аз търсех начина да си отговоря: Не може ли и без това! Може би някакво Учение е необходимо да се предаде на Човечеството, което да създава баланс в културата на живота, и то най-вече Баланс във взаимоотношенията между Материя и Дух.

Човекът е не само материя, той е преди всичко Дух и душа. Но човекът е не само душа и духовност, той е и материален.

На стр. 7



КРАТКА ИСТОРИЯ НА САМАНА

Калта е един от най-старите строителни материали на планетата. Тя е била използвана за строителство на първите постоянни жилища на човека преди приблизително десет хиляди години. Във всички времена и на всички континенти земята е използвана в качество на строителен материал, доколкото има разнообразен състав и е лесно достъпна.

Земята в качеството си на строителен материал може да приема различни форми и да съществува във вид на кирпичесована земя, сла-



ма, глина, спояваща смес. Саманът (кирпич) се използва за обозначаване на строителство от земя, без кирпичени тухли и дървени конструкции. Подобни форми на строителство са характерни за цяла Северна Европа, Украйна, Средния изток и Арабския полуостров, за някои райони на Китай, както и за Сахара в Африка, за югозападна Америка, където саманът е известен още като зидария-„самана“, на равни редове”.

На стр. 3

ТРАКИТЕ СА БЪЛГАРИ

Емил КОСТАДИНОВ

Не е ли странно – днешните гърци били наследници на старите гърци, днешните румънци – на старите даки, днешните албанци – на старите илири, сърбите – на трибалите, днешните македонци – на старите македонци (според македонизма), днешните турци – на троянците (според днешната турска „наука“).

На стр. 8



КУЛТИВИРАНА КЛАДНИЦА

PLEUROTUS OSTREATUS /JACQ. EX. ER./KUMM

ЗНАЧЕНИЕ И ПЕРСПЕКТИВИ

ст.н.с. Йордан КОСТАДИНОВ

Култивираната кладница заема второ място в света по производство със своите 909 хил. тона след печурката. Големите производители са страните на Далечния Изток – Китай, Япония и др. В Европа на първо място е Италия с около 10 хил. тона, следвана от Франция, Белгия и Германия. В Унгария се произвеж-



дат над 3000 тона годишно. У нас все още култивираната кладница се отглежда от любители – гъбопроизводители.

На стр. 4-5

АБОНИРАЙТЕ СЕ!

Благодарим на всички наши читатели, които ни се довериха и се абонираха за цялата година. Вестник "Родово имение" има вече своите доказани симпатизанти и това го прави от най-ранна "възраст" авторитетно издание, мерещо ръст с мастити седмичници с многогодишна история...

На тези, които се обадиха в редакцията с притеснението, че поради някакви обективни или субективни причини не са успели да се абонират, съобщаваме, че могат да го сторят всеки месец от 1-о до 15-о число във всички пощенски станции на страната.

В каталога на РП нашият номер е

ISSN - 1312-7063



618

Цените остават непроменени!

ВАЖНО!

Родината на розмарина - Rosmarinus officinalis, са средиземноморските страни. Там той расте в дивата природа, но се приспособява добре и в северните страни. Оставен на свобода, храстът може да достигне два метра, а ако се засади край зидове, става и доста по-висок.

Като подправка се използват изсушените листа на розмарина. За него важи в много по-висока степен онова, което е правило при всички подправки: доброто съхранение. Листата трябва да се затворени плътно, без

РОЗМАРИН

Описание

достъп на въздух, по възможност в стъклен съд. Тъкмо при розмарина етеричното масло се изпарява бързо, а освен това той лесно поема чужди миризми. Преди употреба листа-



та се счукват или стриват на прах в хаванче. В кухнята могат да се използват и цели листа, но преди консумацията на храната трябва да се отстранят. Не бива да се подценява пикант-

ността на розмарина. Затова, ако за първи път готвите с розмарин, бъдете много пестеливи и предпазливи с тази полезна подправка.

Розмаринът има твърдо установено място в лечебната наука и най-вече маслото, добивано от растението. Създателят на водолечението, пастор Себастиан Кнайп, разчитал на лечебната сила на розмарина при различни оплаквания.

Розмаринът е познат от древността. Оттогава името му е останало почти непроменено: ros marinus идва от латински и означава "морска роса".

На стр. 6

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЯТА НА ЕДНА СЛАМКА

/Въведение в натуралното земеделие/

ЗАЩО НАТУРАЛНОТО ЗЕМЕДЕЛИЕ НЕ Е ПОЛУЧИЛО ШИРОКО РАЗПРОСТРАНЕНИЕ?

В продължение на последните двадесет или тридесет години натуралният метод за отглеждане на ориз и зимни зърнени култури беше изпитан в широк диапазон от климатични и природни условия. Почти във всяка префектура на Япония бяха проведени изпитания с цел да се сравни добива при "пряко засаждане без разораване" и добива на ориз и зимни зърнени култури, отгледани по традиционния начин с гребени и бразди и разораване. Тези изпитания не дадоха доказателства, които да отричат универсалността на натуралното земеделие при различни условия.

И така, налага се въпросът, защо тази истина не е получила широко разпространение. Аз мисля, че една от причините е в това, че светът е станал толкова специализиран, че хората са загубили способността да



обхванат каквото и да е в цялата му пълнота. Например, експерт по защитата от насекомите – вредители от изследователският Център на префектура Коти дойде да разбере, защо на моите полета има толкова малко оризови цикадки (жетварки), въпреки че аз не използвам инсектициди. В резултат на установяването на баланс между

насекомите и техните естествени врагове, скоростта на размножаването на паяците и някои други фактори, оризовата цикада започна да се среща толкова рядко на моите полета, колкото и на полетата в Центъра, които безброй много пъти са били пръскани с различни смъртоносни химикали. Професорът беше също така учуден,

когато откри, че в същото време, когато вредните насекоми се срещат рядко на моите полета, техните естествени врагове са много по-многобройни, отколкото на полетата, обработени с инсектициди. След това той накрая разбра, че полетата се поддържат в такова състояние благодарение на естествения баланс, установен между

различни съобщества от насекоми. Той призна, че ако се усвои моят метод, то може да бъде решен проблема с гибелта на културите от оризовата цикада. След това си седна в автомобила и замина за Коти.

Такива неща стават през цялото време. Специалисти и научни работници от цяла Япония са идвали в тази ферма. Гледайки полетата от гледната точка на своята собствена специалност, всеки от тези изследователи ги е намирал най-малкото удовлетворителни, ако ли не забележителни. Но в продължение на пет или шест години, от времето на визитата на професора от опитната станция в префектура Коти, са станали малко промени.

Самозваните експерти често правят следните забележки: "Основната идея на метода е правилна, но няма ли да бъде по-удобно да се събира реколтата с машини?" или "Няма ли да бъде по-висок добивът, ако вие използвате в някои случаи наторяване или пестициди?". Винаги

ще се намерят такива, които се опитват да смесят натуралното и научното земеделие. Но такъв начин на мислене напълно изпуска основното. Фермерът, който тръгва на компромиси, няма повече право да критикува науката на фундаментално ниво.

Натуралното земеделие е фино дело и то означава връщане към източника на земеделието. Всяка стъпка в противоположна от източника посока може само да ви отклони от пътя.

ЧОВЕЧЕСТВОТО НЕ ПОЗНАВА ПРИРОДАТА

Обект, който се разглежда изолиран от цялото не е реална вещ.

Специалисти от различни области на науката се събират заедно и разглеждат изстраването на ориза. Специалистът по защита от вредители вижда само повредите, предизвикани от насекомите; специалистът по хранене на растенията се интересува само от енергията на растежа. Това е неизбежно при днешното положение на нещата. **На стр. 6**

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, които влияят благотворно на хората. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци - пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумленето на листата на дърветата - помагат за положителното въздействие.

ване и съзидание!

Бла-го-да-ря ти-и! – И, обръщайки се към мен, бързо добави: – Само на човек, който се стреми към съзидание и създаване, а не към удовлетворение на плътските си потребности.

Тя отново започна да се залива от смях, подскочи високо в шпагат – сякаш прелетя над облака. После дотича до мен на входа на нощната ни обител и започна отдолу нагоре да вдига и да реши с пръсти златистите си коси.

– Значи не смяташ секса за нещо греховно? – попитах я аз.

Анастасия замря. Удивено ме погледна и отговори:

– Та нима това беше онзи секс, който в твоя свят разбираш под тази дума? И ако не, то кое е по-греховно – да се отдадеш, за да се появи на този свят човек или да се въздържиш и да не позволиш на човека да се роди? На истинския човек!

Аз се замислих. Действително, нощната ми близост с Анастасия не беше възможно да се нарече с обикновената

дума "секс". Тогава какво точно се случи през нощта? Коя дума би била подходяща? И аз отново попитах:

– А защо по-рано нищо такова, дори и подобно, не ми се е случвало, а мисля, че и на много други?

– Разбираш ли, Владимир, тъмните сили се стремят да развият в човека низките плътски страсти, не му позволяват да изпита дарената му от Бога благодат. Те с всякакви средства му внушават, че удовлетворение лесно може да се получи, като се мисли само за плътското удоволствие. И по този начин отклоняват човека от Истината. Бедните излъгани жени, незнаещи нищо за това, цял живот само страдат и цял живот търсят изгубената благодат. Но те не търсят където трябва. Никоя жена няма да може да задържи мъжа си от блудство, ако позволява на себе си да му се отдава само поради плътски потребности. Ако това се е случило, тогава съвместният им живот няма да бъде щастлив.

Съвместният им живот



е илюзия за съвместност, лъжа и договорена измама. Защото и самата жена веднага се превръща в блудница, независимо от това дали е омъжена или не.

О, само колко закони и условности е измислило човечеството в опита си изкуствено да укрепят този лъжовен съюз – духовни и светски закони. Всичко е напразно. Те само карали човека да играе по тях, да се нагажда според тях и само да имитира съществуването на съюз. Вътрешните помисли винаги са си оставали неизменни и неподвластни на никого и на нищо.

Иисус Христос е видял това. И тогава, за да се противопостави, е казал:

"Този, който гледа жената с желание, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си".

Освен това в недалечното минало сте се опитвали да заклеимите този, който напуска семейството си. Но нищо, в никакви времена, при никакви ситуации не е могло да възпре желанието на човека да търси интуитивно усещането за

благодат и великото удовлетворение. Да търси упорито.

И з-мамният съюз е страшен.

Деца-та! Раз-б и р а ш ли, Вла-д и м и р, Деца-та!

Те усещат изкуственото и лъжовното в този съюз. Децата подлагат на съмнение всичко, което родителите казват. Децата подсъзнателно усещат лъжата още в нейното зачатие. И не им е добре от това.

Кажете кой, какъв човек би желал да се появи на бял свят вследствие само на плътски удоволствия? Всеки би искал да е сътворен в порива на велика любов, в един стремеж именно към сътворение, а не да се появи като следствие на плътски удоволствия.

Встъпилите в лъжовен съюз след това ще търсят истинското удовлетворение тайно един от друг. Ще се стремят да обла-

дават все повече нови тела или са обречени да използват всеки ден само своите тела, като същевременно интуитивно осъзнават, че благодатта на истинния съюз все повече се отдалечава от тях.

– Чакай малко, Анастасия. Нима на това са обречени мъжът и жената, на които се е случило още първия път да правят секс? Нима няма връщане и възможност положението да бъде поправено?

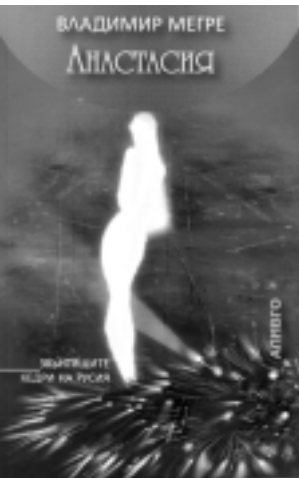
– Има възможност. Сега вече аз знам какво да правя. Но откъде и какви думи да намеря, за да мога да го изразя с думи? Аз през цялото време търся тези думи. И в миналото съм ги търсила, и в бъдещето също. Не можах да ги намеря. Може би са съвсем نابлизко? И може би всеки момент ще се появят, ще се родят нови думи, способни да достигнат до сърцето и до разума – новите думи за древната Истина на Първоизточника.

– Не се разстройвай много, Анастасия. Кажете ми засега с тези думи, които знаем, примерно ми опиши какво е необходимо още за истинското удовлетворение на две тела?

– Осъзнатост! Взаимен стремеж към сътворение! Искреност и чистота на стремежа.

– Откъде ти е известно всичко това, Анастасия?

* "Аз пък ви казвам, че всеки, който поглежда на жена с желание, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си" (Мат. 5:28; бел. прев.). **(Слегла)**



Кой запалва новата звезда

(Продължение от миналия брой)

– Ана-ста-си-я! Добро утро, прекрасна горска фея Анастасия-я-я!

– Добро утро, Владимир – весело извика тя в отговор.

– Толкова е хубаво, така прекрасно е сега! От какво е така хубаво? – виках аз с все сили.

Анастасия вдигна ръцете си срещу слънцето, разсмя се с щастливия си мек смях и напевно извика на мен и още на някого нагоре в отговор:

– Само на човека от всички същества във Вселената е дадено да изпитва та-ко-ва нещо!

Само на мъжа и жената искрено пожелали да имат един от друг дете!

Само човек, който е изпитвал това, запалва звезда в небето!

Само на чо-ве-ка, който се стреми към създа-



ТВОРЧЕСКА ИКОНОМИКА

Преди сто и петдесет години Хенри Дейвид Торо написа: "Голяма част от хората прекарват живота си в тихо отчаяние". Стройки дом със собствените си ръце, вие ще можете да избегнете икономическото робство, което пък, ще ви позволи да вземете редица важни решения в планирането на вашите приходи и разходи.

СТРОИМ ЗА СЕБЕ СИ

По-голямата част от хората прекарват живота си в борба да изкарат пари, за да си платят това, което обикновено сме свикнали да плащаме – храна, транспортни услуги, дрехи, храна извън дома и предмети на лукса. Във време, в което световните ресурси са на изчерпване, а населението нараства, ние губим все повече време в спечелването на пари, с които можем да си купим все по-малко. Чувстваме се в капан, вършейки работа, която не ни се нрави особено, без ентузиазъм, просто за да имаме дом.

Един нов съвременен дом средно струва много повече от 100 000 долара. Дори ако сами се заемем със строителството, трудно ще построим дом с дървени конструкции от нови материали, обработени по промишлен начин, за по-малко от 30 000 долара. Много хора в САЩ сега губят от 30 до 40% от общия си доход за разходи по жилището. Това е един от най-високите проценти в света. Интересно, но ми бяха казали, че стойността на жилището съставлява не повече от 10% от дохода, а в бившия СССР дълго време 3% беше максимумът, за който можеше да се вземе жилище.

АКО САМИ СИ ПОСТРОИТЕ ГЛИНЕН ДОМ, ВИЕ ЩЕ СЪЗДАДЕТЕ ПОСТОЯННО ЖИЛИЩЕ, КОЕТО МОЖЕ ДА ПРОСЪЩЕСТВУВА ХИЛЯДА ГОДИНИ

За болшинството от нас наемът на жилището е най-голямото перо от разходите ни. Ако престанем да плащаме наем и да изплащаме кредити, всичко ще става много по-



просто, ще има по-малко стрес при работата и ще и з ч е з н е опасността банката да вземе къщата ни.

А кой не си мечтае в някакъв момент от живота си да си построи собствен дом? И все пак перспективата е плашеща. Съвременната постройка, направена от промишлени компоненти, изисква широк спектър от скъпи инструменти и стряскаща техника. Трябва да придобием десетки технически навици, които по-скоро не притежаваме. Трябва да купим парцел. По този начин под строителство на дом със собствените усилия в повечето случаи се разбира богатите да наемат изпълнител, който да го построи за тях



по поръчка. Малцина от нас притежават мъжеството да строят сами за себе си като използват своето тяло, умение и време.

Къща от саман – това е един от възможните изходи от



този капан. Необходими са минимални навици, които всеки може да придобие на кратък семинар, или дори да ги почерпи от книгата "Дом от саман", ако има малко практика. Стойността на материалите е значително по-ниска, отколкото при други видове строителство. Вие сами ще си изгответе строителни материали от безплатни или много евтини компоненти. Инструментите са прости, евтини и лесни за боравене. Общата им стойност може да бъде толкова ниска, че по-

вечето хора могат да съберат необходимата сума за година или две за първата фаза на строителството на малък комфортен дом.

Вероятно най-голям стимул при работата със земя се явява придобиването на увереност в това, че избягваме старите способи на съществуване, които ни подтикат. Стройки за себе си можем да предпочетем създаването на работно място при домашни условия, икономия на време и избягване на пътуването до работата, както и да си изберем удобно за нас работно време. Намалявайки зависимостта от колата, за да отидем на работа, ние можем да изразходваме по-малко пари за придвижване и да ги вложим в покупката на полезен стар камион, вместо на последния модел "Седан". Разходите по поддръжка се намаляват. И ние можем да употребяваме по-малко време за изкарване на пари и повече време за лично удоволствие.

Можем също да отгледаме собствена реколта, така че хапването извън къщи да става все по-малко съблазнително, тъй като качеството и вкусът на домашно приготвената храна е без конкуренция. Саманият дом е интригуващ, затова и приятелите идват често, а вие губите по-малко време и пари за развлечения. Построявайки свой дом, вие създавате постоянно жилище, което е възможно да просъществува хиляда години, харчейки за него сума, която обикновено плащате за наем в продължение на няколко месеца.

Янто ЕВАНС, Майкъл СМИТ, Линда СМАЙЛИ- автори на "Дом от саман"

На 19.03.2006 г. в гр. София ще се проведе Учредителното събрание на Българска Родна Партия. На Учредителното събрание ще бъдат избрани ръководни и контролни органи на партията и ще бъдат гласувани проект-програмата и уставът на БРП. Поканват се всички, които приемат идеите за изграждане на екообщество, изложени в книгите на Владимир Мегре за Анастасия, и учредителната декларация, да присъстват на Учредителното събрание.

ОБРЪЩЕНИЕ

За представителна парламентарна демокрация е достатъчно наличието на многопартийна политическа система, но реална демокрация е невъзможна, без създаването на гражданско общество – общество от свободни хора, а не от роби, принудени да преживяват като продават своя труд.

Хилядолетия хората са живели свободно върху своята родна земя и тя им е дала всичко необходимо за тяхното съществуване. Технократската цивилизация откъсна човека от неговата естествена, жизнена среда и го превърна във винтче в чудовищната машина на потребителското общество. В тоталитарната държава, както и в съвременното капиталистическо общество, хората, лишени от средства за оцеляване, лесно се държат в подчинение от власт имащите.

Икономическият ултралиберализъм и глобализацията налагат социален дъмпинг и задълбочават екологичната мизерия. В бясна надпревара за трупане на пари и материални блага се изчерпват ресурсите на Планетата и се разрушават екосистемите. Озоновата дупка, опустиняването и промените в климата са само първите признаци на задаващия се Апокалипсис – хуманитарна и екологична катастрофа в планетарен мащаб.

За съхраняване живота на Планетата и устойчиво развитие на човешката цивилизация, алтернативата на този гибелен път, е връщане към живот в хармония със законите на Твореца.

БРП се създава в съответствие с Конституцията и законите на страната като политическа партия на единадесетилетни, приели идеите на Анастасия за изграждане на родови имения и екоселища като огнище на бъдещото екообщество.

Основна програмна цел на БРП е възраждането на България – Създаването на условия за свободен и щастлив живот на българските граждани и съхраняването на природните богатства и красоти на Родната за идните поколения. За целта е подготвена Партийна Програма и концепция за изграждане на екоселища в България.

БРП се изгражда на принципите на доброволността, свободното волеизявление и равнопоставеността на всички нейни членове при вземането на политически решения, а в организационно отношение се подчинява на приетия партийен устав.

В своята парламентарна и извънпарламентарна дейност БРП ще работи за реализация на своята Програма, изграждане на гражданско общество и утвърждаване на пряка демокрация – управление чрез референдуми.

Инициативен комитет

От стр. 1

КРАТКА ИСТОРИЯ НА САМАНА

Неизвестно е кога и как точно е възникнало саманното строителство в Англия. Но е известно, че постройките от глина там датират още от началото на VIII в. Саманът е станал норма в много региони на Британия някъде към XV век. Така продължило чак до средата на 1800-та година, когато индустриализацията и евтиният транспорт направили тухлите много достъпни. Саманът е бил много типичен за югозападна Англия и Уелс, където почвата се състои от пясъчлива глина, а други строителни материали като например камъкът и дървото са рядкост. Английският саман е бил направен от субстрат, смесени слама, вода, понякога пясък, раздробен глинест сланц или кремък. Често добавяли местна креда или вар. Обемът на глината в сместа бил от 3 до 20% или средно 5-6%. Сместа обикновено приготвяли по следния начин: или хората размесвали сместа с нозете си, или тежки животни, бикове например, я месили с копитата си.

Изсъхналата смес вдигали с вили на каменен фундамент, а работниците я притъквали към стените. За ден "слоят" саман увеличавал височината на стената от 15 до 20 см, а в средата - обикновено до 45 см. Оставяли го да съхне две седмици, а след това нанасяли нов слой. Понякога на повърхността на всеки нов ред редели слама. За да изсъхват равномерно, стените били захващани с желязо, което ги правело равни и гладки, а дебелината на стената достигала от 50 до 90 см. Така височината на стената можела да достигне до 7 м, но обикновено била много по-малка. Отворите за прозорци и врати правели според издигнатата стена, с каменни и дървени прегради, поставени отгоре. Много глинени котиджи били построени от бедни земевладелци и работници, които често работели заедно. Група от няколко мъже, работеща заедно 1 ден в седмицата, за един сезон можели да завършат къщата. Често чакали следващата година, за да

направят пясъчно-варна замазка, за да има достатъчно време стените да изсъхнат. Саманните хамбари и другите стопански постройки понякога оставали неизмазани.

Но саманните здания



не били привилегия само на непретенциозните селяни. Много от градските къщи и големи здания, които били построени от саман до момента, в който се появили тухлите, са запазени много добре и до наши дни. Сред тях е Хейз Бартон (Hayes Barton) (Hayes Barton), където се е родил сър Уолтер Роли. Той дотолкова обожавал

дома от своето детство, предложил на следващия собственик да го откупи за такава сума, каквато съвестта на новия собственик позволи.

И все пак към края на 19-и век саманното строителство в Англия започ-

нало да се счита за примитивно и остаряло. Както болшинството традиционни ръчни методи, то ставало все по-малко популярно. През 20-и век общественото мнение бавно еволюирало дотова, докогато традиционните сламени котиджи със сламени покриви не започнали да се ценят като исторически и жи-

вонската асоциация за земно строителство за 1999 г. изброява четиридесет примера за нови или неотдавна реставрирани саманни здания. През 2002 година Кевин Маккейб завършил строителството на нов триетажен дом от саман на обща площ 280 кв. м. и дебелина на стените 90 см.

Възраждането на този метод на строителство от хората много напомня метода на строителство на техните предци. Те смесват глинено-пясъчната девонска почва с вода и слама, след това с вили оформят сместа като стена, като преди това хубаво я утъпкват. Обикновено дебелината на стените е 60 см, те са прави, на слоеве, като всеки слой има височина 45 см. Ерата на техниката е внесла незначителни изменения в традиционния процес: вместо бикове за смесването на самана, Маккейб и другите използвали трактор. Глинената почва обикновено заменяли с пясък или "шилети", малки парченца раздробен глинест сланц, за да намалят времето за изсъхване и чупливостта.

ЕВАНС, СМИТ, СМАЙЛИ

ЕКСТЕНЗИВНО ОТГЛЕЖДАНЕ НА КЛАДНИЦА ОТГЛЕЖДАНЕ НА КЛАДНИЦА ВЪРХУ ТРУПЧЕТА ОТ ШИРОКОЛИСТНА ДЪРВЕСИНА

При тази технология инкубационният период продължава от 6 месеца до 1,5 години, а беритбеният период е от 2 - 3 до 5 - 6 и повече години, което зависи от типа на дървесината.

Екстензивната технология включва отглеждане на кладница върху трупчетата от широколистна дървесина или върху пънове в сечища.

За набавяне на трупчетата от широколистна дървесина, дърветата се секат рано напролет. От сечта до направата на трупчетата трябва да са минали 2 - 3 месеца. Преди нарязването на дървесината се изкопава трап с примерни размери: дълбочина от 1 до 1,2 м, ширина около 1 м и дължина според количеството на използваната дървесина. Два до три дни преди засаждането от отсечените преди 2 - 3 месеца дървета се нарязват трупчетата с дължина от 20 до 40 см. Диаметърът им не трябва да бъде по-малък от 20 см и по-голям от 40 см. При по-малък диаметър трупчетата изсъхват бързо, а при по-голям трудно се манипулира. Поради опасността от изсъхване, кората им не трябва да се премахва. Спазва се правилото да не се замърсяват отрязаните повърхности с почва. Едновременно се отрязват и шайби с дебелина около 2 см и със същия диаметър. Броят на шайбите трябва да бъде на половина-



та от броя па трупчетата. За улеснение на любителите гъбопроизводители даваме таблица за броя на трупчетата в 1 м³ при различен диаметър и дължина (вж. табл.).

Преди засаждането дървото на трапа се застила с 5 см пясък. В деня на засаждането мицелът се изважда от опаковката и леко се раздробява, но без да се

оголват зърната.

Засаждането се извършва по следния начин: върху пясъка или шайбата се поставя мицел. Върху мицела отвесно се полага трупчето. Върху горната повърхност на трупчето се поставя отново мицел. Върху трупчето се пос-

тава второ и пак се слага мицел. Тази последователност се спазва, докато се образува колонка от 4 или 5 трупчетата. Върху горната повърхност на последното трупче, след поставянето на мицел, се заковава шайба.

Обикновено за едно трупче с диаметър 30 см е необходимо 65 - 70 г мицел, т.е., 4 - 5 супени лъжици, за 1 м² - от 900

до 1000 г мицел, а за 1 м³ - 5 кг мицел. До първата колонка се изгражда втора, трета и т.н., докато се напълни трапа с трупчетата.

При изграждане на отделните колонки се подбират трупчетата с еднакъв диаметър.

Върху трапа се прави конструкция от дървен материал /бичмета и дъски/: Тя може да бъде едно- или двускатна. При направата на покривната конструкция трябва да се предвиди и отдушник, който завършва със сенник. Върху покривната конструкция се застила полиетилен или слама. Върху тях се насипва пласт от пръст с дебелина около 20 см. Околовръст на 20 - 30 см от трапа се изкопава канавка с дълбочина 30 - 40 см. През горещите летни месеци /юли, август/ канавката се пълни поне два пъти с вода. Не се допуска водата от канавката да влиза директно в трапа, тъй като ще повреди мицела. Водата трябва да прониква в трапа по капиларен път. В трапа се създават условия за развитие на мицела - температура около 19°C и относителна влажност на въздуха 90%. Развитието на мицела върху трупчетата продължава 4 - 5 месеца. Ако засаждането е извършено през април - май, трупчетата се изваждат от трапа през втората половина на септември. Пренасят се на постоян-

но място за рекултивиране. То може да бъде в рядка широколистна гора, под овощни дървета или на сянка зад стопанска постройка /от северната ѝ страна/. На постоянното място трупчетата се заравят на дълбочина 5 - 10 см и на разстояние между тях 20 - 30 см. Разстоянието между редиците трябва да бъде от 50 до 70 см, ако се образуват няколко редици. Плодообразуването започва още същата есен при трупчетата с мека дървесина /топола, върба и др./ и продължава от 2 до 3 години - до пълното разрушаване на дървесината. При трупчетата с твърда дървесина /бук, дъб и др./ плододаването започва на следващата есен и е с продължителност 5 - 6 и повече години.

Грижите през лятото и пролетта се състоят в почистване и поливане. Високата трева през лятото не трябва да се почиства, тъй като предпазва трупчетата от изсъхване. При нужда през лятото около трупчетата се полива няколко пъти.

Средният добив обикновено е около 20 кг пресни гъби от 100 кг прясна дървесина за целия период на рекултивиране. Плододаването е два пъти годишно: пролетно и есенно-зимно. Есенно-зимната реколта е по-обилна от пролетната.

РАЗМЕРИ НА ТРУПЧЕТАТА И БРОЙ В ЕДИН КУБ. МЕТЪР

Диаметър на бр. Трупчето в см.	Дължина на Трупчето см	Обем на Трупчето в м3	Приблизителен Трупчетата в м ³
20	20	0,00628	160
20	25	0,00785	128
20	3	0,00942	106
25	25	0,01176	85
25	3	0,0141	71
30	30	0,0209	48
35	30	0,0287	35
40	30	0,0377	27

КУЛТИВИРАНА КЛАДНИЦА

От стр. 1

В последните години се наблюдава повишаване на интереса към тази гъба, включително и за стоково производство.

Отглеждането на кладница, както и на други култивирани гъби, може да осигури от една страна хранителен белтък, а от друга - да бъде източник на доходи. Търсенето на кладница на външния пазар е голямо, а цената за 1 кг в западноевропейските страни и САЩ през някои сезони превишава два и повече пъти цената на култивираната печурка.

Според проучвания на едни автори плодните тела от кладница при консумация забавят процесите на стареене, а според други, намаляват съдържанието на холестерин в кръвта.

Налице са тенденции отглеждането на кладница в цяла Европа да се увеличава. Разработени са модерни технологии за производство както на гъби, така и на посадъчен материал - мицел.

ОТГЛЕЖДАНЕ НА КЛАДНИЦА ВЪРХУ ПЪНОВЕ В СЕЧИЩА



При този метод на отглеждане е необходимо да са минали поне два месеца от отсичането на дърветата и не повече от шест. Усиленото сокодвижение ще нанесе поражение на мицела, ако засаждането се извърши веднага. Второто важно условие е върху пъновете да не са се развили други дърворазрушаващи гъби.

Засаждането може да се извърши по два начина:

а/ чрез направа на дупки, които се пълнят с мицел, а след това върху тях се заковават дъсчици.

б/ чрез разстилане на мицел върху отрязаните повърхности на пъновете, след което се заковават шайби, дъски или мицелът се покрива с полиетилен или велпапе.

При последния случай върху полиетилен или велпапето се слага почва. С това се цели първо мицелът да се предпази от външните неблагоприятни условия - дъжд, вятър, светлина и изсушаване; и второ - да не може да бъде изяден или разпилан от насекоми и животни. Засаждането може да се извършва от ранна пролет до късна есен.

При пъновете с мека

дървесина /топола, върба, бреза, липа/ реколтата се прибира за 2 - 3 години.

При пъновете с твърда дървесина /бук, дъб и др./ гъбите се прибират за 5 - 6 и повече години, до пълно изчерпване на целулозата. Обикновено плододаването е два пъти в годината - пролетно и есенно-зимно. Есенната реколта е по-богата от пролетната.

Грижите по време на плододаването се състоят в беритба на гъбите, опазването им от горски животни и почистване на пъновете от издънки. Очакваният добив през целия период на отглеждане е около 20% от теглото на пъновете.

Предимствата на този метод на отглеждане на кладницата е, че с малко инвестиции се получава ценен хранителен продукт и за няколко години пъновете се разрушават. Недостатък на метода е, че гъбите могат да бъдат повредени от насекоми и горски животни, а тези, които се образуват ниско по пъновете, често са замърсени с пясък или други почвени частици и растителни остатъци.

ЩАМОВЕ КЛАДНИЦИ



Понятието "щам" в гъбопроизводството отговаря на сорт в растениевъдството. Създадени са много щамове кладница, а по-важни от тях са:

1. „Лес-1“ - оригинален български щам зимна кладница, селектиран от ст.н.с. И. З. Костадинов. Той е с едра гугличка. сиво до сиво кафяво оцветена, с бяло месо и бели пластинки. Щамът „Лес-1“ е високодобивен, ранен и с къс вегетационен период. За плодобразуване не се нуждае от третиране с ниски положителни температури. Плодните тела притежават добра транспортабилност и съхраняемост при ниски температури, включително и в замразено състояние. Оптималната температура за развитие на мицела е 25°C, а за плодобразуване 12 - 18°C. Подходящ е както за екстензивно, така и за интензивно производство. Щамът „Лес-1“ спорообразува нормално,
2. Щам „ИНРА 3001“, Франция, е високодобивен щам зимна култивирана кладница.
3. Щам „Сомицел 3004“, Франция, е зимен щам, високодобивен, с кафява гугличка, която при нарастване на гъбата избледнява.
4. Щамовете „Сомицел 3200“ и „Сомицел 3210“ са безспорни от зимен тип, създадени във Франция. При отглеждането им не се предизвикват дихателни алергии у работещите,
5. Щам „Сомицел 3025“, известен като флорида, е подходящ за пролетно, лятно и лятно-есенно отглеждане. Има жълто-кафява гугличка, с крехко месо. Високодобивен е, но с по-ниска транспортабилност от зимните щамове култивирана кладница.
6. Щам „НК 35“ - в Германия се използва на промишлено производство.



БОТАНИЧЕСКА ХАРАКТЕРИСТИКА

Гъбите кладница спадат към клас Базидиеви гъби, род Плеуротус /PLEUROTUS/

Най-често се отглежда зимната кладница с научното наименование *Pl. ostreatus* /Jacq. Ex. Fr./ Kuntz, която е предмет на настоящето описание. Освен нея в култура са въведени и други видове. В Унгария много популярна е бялата кладница, известна като *Pl. florida*. В Италия се отглеждат видовете *Pl. corpicorpa*, *Pl. eryngii* и *Pl. colombinus*. В Азия са популярни *Pl. flabelatus*, *Pl. cystidiosus*, *Pl. fosulatus* и *Pl. sajor kajii*. Селекционирани са високодобивни и а френската фирма "Цел" предлага шам спорова кладница.

Гъбният организъм състои от вегетативна репродуктивна част вегетативно състояният организъм е и от безцветни влакнени хифи.

Съвкупността от на гъбата образувания мицел или гъби на. Мицелът на кладницата е многоклетъчен. На определени места върху хифи има подутини. Гъбата белег мицел на кладницата различава от този култивираната печка. Хифите на мицел разполагат в хран субстрат и трудно да се отделят от него хранителната с

еднородна, мицел равномерно във всички посоки. Върху плоската повърхност на субстрата образува правилни концентрични кръгове. Ако при развитието си мицелът срещне препятствия, той ги заобикаля. Мицелът е много жизнен. Наблюдавали сме дори капсулиране на колонии от конкурентни плесени, като пеницилиум например. Когато в мицелът се натрупат достатъчно запасни хранителни вещества, започва образува-

нето на плодни тела. За мицела е характерно вегетативното размножаване, т.е. при разкъсването му на отделни части или клетки, те отново възстановяват гъбния организъм. Този начин на размножаване на мицела при гъбите се използва за поддържане на чисти култури в лабораторни условия и за производство на посадъчен материал.

Репродуктивната част на гъбите са карпофорите /спорокарп/, които в практиката се наричат плодни

ху големината на плодните тела. Консуматорите в различните страни имат различни предпочитания: французите обичат по-дребните, а италианците - по-едри гъби. Кожицата на гугличката е гладка, отначало е с много тъмен, сивокафяв до сив цвят, който изсветлява с нарастването и особено със застаряването на гъбата. Месестата част в средата е дебела, бяла, а към краищата - по-тънка. Тя е с приятен вкус и аромат, като екземпляри

жилави. Ламелите /пластинките/ бели и низходящи по пълчето. Спорите са безцветни, но струпани в по-голямо количество изглеждат бели. Поради това ламелите остават и дори при узване на гъбите.

о форма спорите са елипсоидни с размери 9 - 4,5 - 6 мк, с на или няколко аслени капки. При плодното тело на кладницата липсващо или частично покривало, ади което сподат въздуха в те гъбарници и ат дихателни

алергии при някои хора. Поради това тези, които ще се занимават с отглеждане на кладница, е необходимо да се тестват за алергии. Пълчето е заловено ексцентрично за гугличката. То е бяло, дълго 3 - 4 см дебело до 2 см. Консистенцията му е по-твърда и по-жилава в сравнение с гугличката, но при младите екземпляри се използва за храна, а при застарелите се получава вдървяване в долната част.



лов процес, се образуват базидио-спорите.

Плодното тяло /карпофорът/ на зимната кладница се състои от гугличка и пълче. Гугличката е с разностранна форма - кръгла, мидообразна, ухобобразна, езикообразна, а при старите екземпляри и при някои изкуствено създадени шамове е фуниевидна. Нейният диаметър може да бъде от 5 до 35 см, но най-често е 10 - 15 см. Методът на култивиране влияе вър-

БИОЛОГИЧЕСКИ ИЗИСКВАНИЯ НА ЗИМНАТА КУЛТИВИРАНА КЛАДНИЦА

Гъбата зимна кладница може да се отнесе към космополитните организми. Тя се среща в почти всички широколистни гори и рядко в иглолистните. Предпочита дървесината на тополата, върбата, ореха, бука, дъба, явора и на други широколистни видове. Някои нейни разновидности се срещат и върху иглолистна дървесина от ела, смърч и чербор. Кладницата расте върху мъртва дървесина, включително и тази, която се образува върху живи дървета. Спорите й навлизат през раните на мястото на счупени клони или стъбла. Според едни автори кладницата е сапрофит /Лутхард/, а според други - факультативен паразит /Леле/.

Плодните тела на кладницата се появяват през студения сезон: есенно-зимния и зимно-пролетния, когато се създават благоприятни условия за това. Оптималната температура за растежа на мицела е 25 - 28°C, а за плододане 12-18°C. При така наречените топлолюбиви видове оптималната температура за плододане е 20 - 24°C. При температура над 30°C растежът на мицела се забавя, а при 37°C спира. При по-ниска температура от оптималната, растежът на мицела също се забавя и при 5°C спира. Зимната кладница е студоустойчива. Даже когато замръзнат и отново се размразят след затопляне на времето, плодните тела продължават да нарастват. За да встъпят в плододане, мицелите на някои шамове се нуждаят от студен шок - третират с ниски положителни температури за няколко дни.

За разлика от култивираната печурка, кладницата се нуждае от светлина, за да встъпи в плододане. Количеството светлина в гъбарника трябва да бъде най-малко 100 лукса. Най-добре е да бъде 300 лукса по 12 часа в денонощие. Някои автори препоръчват осветление от 1000 до 1500 лукса. Когато количес-



твото светлина е недостатъчно, пълчетата се удължават, а гугличките остават малки. При пълна липса на светлина плодните тела придобиват уродлив вид и се състоят от силно разклонени пълчета. Източниците на светлина могат да бъдат естествени и изкуствени.

Мицелът на кладницата причинява така нареченото бяло гниене на дървесината както в гората, така и в складовете за дървен материал, като преди всичко разлага лигнина. Между лигниновите деривати, получени вследствие на развитието на кладницата, често се среща и ванилин. Ето защо дървесината и другите растителни материали, върху които се развива кладницата, често миришат на ванилин. Чрез ензимите си кладницата освен лигнина, разгражда целулозата, хемилулозата, пектина, скорбялане и др. Кладницата е в състояние да си осигурява необходимото количество азот както от органични, така и от неорганични съединения.

Хранителните среди за отглеждане на кладница трябва да бъдат богати на целулоза материали. Опитът ни показва, че най-подходяща хранителна среда за кладницата се приготвя от царевични какалашки, но тъй като засега те са дефицитна суровина, може да се използва слама от житни растения, сух царевичак, памучни и соеви стъбла, дървени стърготини, както и памучни отпадъци от текстилна-

та промишленост. Използването само на дървесни стърготини от широколистна дървесина не всякога е успешно. Промисленото производство на гъби кладница може да бъде на основата на пшенична слама или на смес от пшенична слама и стърготини. Оптималното съдържание на влага в хранителния субстрат е 65 - 70%.

През периода на формиране и растеж на плодните тела в гъбарника трябва да се поддържа относителна влажност на въздуха в границите на 90 - 95%. По-ниската относителна влажност на въздуха причинява засъхване на хранителната среда и загиване на завръзките. Вредна е и по-високата относителна влажност на въздуха, която причинява сабиочисване на плодните тела.

При растежа на мицела в хранителната среда, кладницата не е чувствителна към чистотата на въздуха. Пресен и чист въздух е необходим при формирането и растежа на плодните тела. Количеството на пресния въздух варира от 150 до 400 м³ за тон хранителна среда за един час. Липсата на пресен въздух и натрупването на въглеродороден двуокис предизвиква деформации на плодните тела.

Химическата реакция на средата оказва влияние върху растежа на мицела. Той се развива при pH от 5.2 до pH 7. Оптималната реакция на хранителната среда за развитието на мицела е от pH 5.5 до 6.5.

ПОСАДЪЧЕН МАТЕРИАЛ - МИЦЕЛ

В съвременното гъбопроизводство се използва зърнов мицел. Той се произвежда върху зърно от житни растения: просо, ръж, пшеница, ечемик и др. Зърновият мицел има много предимства: може да се използва за смесено засаждане, за машинно засаждане, като осигурява повече инокулационни точки в хранителната среда, а зърното, като материал - носител на мицела, осигурява стандартна продукция.

Специализираните лаборатории използват различни видове зърно и съдове, които служат и като опаковка. В едни лаборатории използват стъклени буркани с вместимост от 4 л, а в други - пластмасови бутилки или кесии, снабдени с филтър за въздуха, с вместимост от 1 до 4 л.

У нас като материал - носител на мицела се използват зърно от ръж или пшеница, а производствените съдове са PVC бутилки с вместимост 1 или 1.5 л, в които се съдържат 650 или 900 г зър-

нов мицел.

Зърното се обработва по специален начин и се поставя в съдовете. След стерилизация се извършва инокулация с определен шам от даден вид гъба. Развитието на мицела протича в климатизирани помещения с определена температура и влажност на въздуха. Готовият мицел се темперира 24 часа при 10°C, след което се съхранява в хладилни камери при температура 2°C ± 1°C. Готовият мицел трябва да бъде само едно качество, без странични оцветяване, мокри и сбити участъци, петна с необхванати от мицела зърна, или сектори с гъст млечно бял мицел. Когато мицелът се произвежда в бутилки, които се затварят с памучни тапи,



наличието на няколко сухи зърна в гърлото не е признак на лошо качество. Тези зърна са изсъхнали преди хифите да успеят да ги обхванат.

При експедиция мицелът отново се темперира. Когато времето е топло и не се извършва темперирание, в опаковките се получава кондензация на водни пари, които

могат да предизвикат алкохолна ферментация. Образувалят се алкохол убива мицела, а при отваряне на опаковката се усеща кисела миризма. Такъв мицел е негоден и трябва да се бракува. Възможно е транспортирането на нетемперирани мицел, но само в хладилен камцион до временен хладилен склад.

Мицелът за експедиране се придружава от сертификат за качество, в който трябва да бъде указано: предприятието производител, видът на продукта, шамът, датата на производство.

Зърновият мицел се получава от 24 до 48 часа преди засаждане. Гъбопроизводителят изважда бутилките от кашоните и ги нарежда поединично в хладно помещение. Препоръчва се преди засаждане мицелът да се из-

вади от опаковките и да се натроши, без да се оголват зърната. По този начин разкъсаните, т.е. разранените хифи до следващия ден "застават" и в тях не може да навлезе зараза. Помещението, в които се подготвя мицелът за засаждане, трябва да бъдат със замрежени прозорци с цел защита от гъбите мушички. Опаковките, в които има развитие на плесени или са с кисела миризма, се бракуват.

Температурите на хранителната среда и мицела трябва да бъдат почти еднакви.

Най-голямата и стара лаборатория за производство на мицел е в с. Негован до София.

Мицел от култивирани гъби се произвежда и от фирма "Верона", както и в лабораторията на Горскотопански комбинат - и двете във Велико Търново.

Страниците подготви ст.н.с. Йордан КОСТАДИНОВ

ПЛАНТАЦИЯ ЗА ТРЮФЕЛИ

Фирма "КИПРО КО" със седалище в град Бургас осигурява фиданки от различни дървесни видове, инокулирани с мицел от трюфели, за всички, проявяващи интерес към отглеждането им. Фирмата развива дейност от няколко години и вече са създадени над 13 насаждения в цялата страна.



От стр. 2

Ще дам пример. Аз казах на джентълмена от Опитната станция, когато той изследваше взаимоотношенията между оризовата цикада и паяците на моите полета: "Професоре, доколкото вие изследвате паяците, вие се интересувате само от един вид сред многото естествени врагове на оризовата цикада. През тази година паяците се появиха в много голям брой, но миналата година бяха земните жаби. Преди това преобладаваха водните жаби. Съществува безкраен брой вариации".

За специализираният изследовател не е възможно да разбере ролята на отделния хищник в сложните взаимоотношения между различните видове насекоми. Има сезони, когато популацията на цикади е малобройна, тъй като има много паяци. В друго време, когато падат много дъждове, тогава жабите унищожават паяците или пък когато падат малко дъждове, тогава не се появяват нито жаби, нито цикади.

Метод на контрол на насекомите, който игнорира взаимодействието между самите насекоми, е наистина безполезен. При изучаването на паяците и цикадите, трябва да се отчетат взаимоотношенията между жабите и паяците. Това означава, че няма да минем без професор по жабите. Експерти по паяците и цикадите, експерт по ориза и експерт по водния режим трябва също така да се присъединят към събирането на специалистите по борбата с вредителите по ориза.

Освен това, на тези полета съществуват четири или пет различни видове паяци. Аз си спомням, че преди няколко години някой притича при мен в къщи рано сутринта, за да ме попита дали съм покрил своите полета с копринена мрежа или нещо подобно на това. Аз не можех да си представя за какво говори той, затова побързах да



видя каква е работата.

Ние току що бяхме завършили събирането на ориза и през нощта стърнището и ниските треви напълно се бяха покрили с паяжина като с копринена мрежа. Люлеейки се и блестяйки в утринната мъгла, тя представляваше вълшебно зрелище. Ако вие се вгледате внимателно ще видите няколко паяка на квадратен дюйм (5.25 кв. см). Те така плътно покриват полето, че между тях почти не остава пространство. На хектар те са много хиляди или милиони! Ако вие отидете да видите полето след два - три дена, ще видите, че нишки от паяжина с дължина няколко метра са се откъснали и се развяват от вятъра с захванати към всяка нишка по пет или шест паяка. Това прилича на пух от глухарче или семена на бор, разнасяни от вятъра. Младите паяци се захващат за нишките и по този начин се реят във въздуха.

Това зрелище представлява удивителна драма на природата. Виждайки това, вие разбирате, че поети и художници трябва също така да се присъединят към събирането на специалистите по борба с вредителите.

Феноменът на това велико струпане на паяци, които се появяват на оризовото поле през есента и

изчезват след един ден, още не е разбран до край. Никой не знае откъде идват те, как преживяват зимата и къде отиват, когато изчезват.

И така, използването на химикали - това е проблем не само за ентомологите. Философите, религиозните деятели, художниците и поетите трябва също така да помогнат да се реши дали е допустимо или не да се използват химикали в земеделието и какви могат да бъдат резултатите от използването даже на органични торове.

Ние предполагаме, че ще съберем около 58 ц. ориз и 58 ц. зимни културни растения от хектар от тази земя. Ако добивът достигне 78 ц., както се е случвало в някои години, това ще бъде най-високият добив в Япония. Доколкото прогресивната технология не е била използвана при отглеждането на тези зърнени култури, то резултатът от нас резултат може да бъде разглеждан като опровержение на съвременната наука. Всеки, който дойде и види тези полета и възприеме тяхното ням свидетелство, ще почувства дълбоко недоверие към твърдението, че човечеството познава природата. И по неволя пред него ще застане въпроса, дали може природата да бъде опозната изобщо, предвид на ограниченото

човешко разбиране.

Иронията е в това, че науката служи само за да покаже колко нищожни са човешките знания.

ПРИНЦИПИ НА НАТУРАЛНОТО ЗЕМЕДЕЛИЕ

Разходете се без да бързате по тези полета. Насекомите и дребните пеперуди се съветят във въздуха. Пчелите прелитат от цвят на цвят. Разгърнете листата и вие ще видите насекоми, паяци, жаби, гущери, и много други малки животинки, криещи се в прохладната сянка. Къртици и дъждовни червеи се разкопават под повърхността на почвата.

Това е балансираната екосистема на оризовото поле. Съобщностите от насекоми и растения се намират тук в стабилни взаимоотношения. Няма нищо необичайно в това, че болестите по растенията, разпространени в този район, остават недокоснати културите върху тези полета.

А сега нека да хвърлим поглед към полето на съседна тук всички плевели са унищожени от хербициди и от култивацията. Почвените животни и насекомите са унищожени с отрови. Почвеното органично вещество и микроорганизми са просто изгорени от химическите торове. През лятото вие ще видите ферме-

ри, които работят на полетата с противогаси и с дълги гумени ръкавици. Оризовите полета, които са били обработвани непрекъснато в продължение на 1500 години, сега са опустошени за времето на живот на едно поколение, благодарение на новата земеделска практика.

ЧЕТИРИ ПРИНЦИПА

Първият е отказ от разрохкването, тоест от разораването или преобръщането на почвата. В продължение на столетия фермерът бил уверен, че разораването е необходимо за отглеждането на културите. Но принципът "отказ от разрохкване" се явява фундаментален за натуралното земеделие. Почвата се разрохква от само себе си, естествено, благодарение на проникването на корените на растенията и активността на микроорганизмите, малките животни и земните червеи.

Вторият - отказ от химически торове или приготвен компост (за наторяване г-н Фукуока отглежда бяла детелина като бобова покривна култура и връща върху полето сламата след овършаването, като добавя малко птичи тор). Хората нарушават естествения живот на природата и след това, колкото и да се стараят, не могат да заличат

нанесените рани. Тяхната невнимателна фермерска практика води до отмиването на необходимите хранителни вещества от почвата, а в резултат - ежегодното изтощаване на земята. Оставена в покой, почвата поддържа своето плодородие по естествен начин съгласно с подредения цикъл на растения и животни.

Третият - отказ от плевене по пътя на разораване или обработка с хербициди. Плевелите играят своята роля за създаването на почвеното плодородие и за балансирането на биологичното съобщество. Основният принцип е такъв: плевелите трябва да се съдържат, но не и да се унищожават. Сламеното покритие, покритието от бяла детелина, засеяна под културните растения и временното затопляне осигуряват ефективен контрол над плевелите на моите полета.

Четвъртият - отказ от химически средства за защита (г-н Фукуока отглежда зърнени култури без прилагането на каквито и да било химикали. Понякога той обработва някои плодни дръвчета с емулсия от машинно масло за намаляване на броя на насекомите, не използва дълго действие пестициди със широк спектър на действие и няма "програми" за пестицидите). Оттогава, откакто в резултат на неестествената практика на разораване и наторяване, културните растения са станали отслабени, болестите и дисбаланс на насекомите са станали огромни проблеми за селското стопанство. Природата, оставена недокосната, се намира в съвършено равновесие. Вредни насекоми и болести по растенията има винаги, но в природата те не се разпространяват в такава степен, която да изисква използването на химикали. Разумният подход за защита от болести и вредители - това е отглеждането на силни растения в здрава среда.

(Слезва)

От стр. 1

Растението вероятно е било използвано като подправка още в праисторически времена, но се е славело винаги и с лечебните си свойства. Може да бъде наречено дори: пенкелер или панацея. Според древните билкарски книги самото ухане на розмарин съхранявало младостта. Римляните гледали на него като на растението на верността и непреходната дружба. Монасите го пренесли в германските земи, където венчавки и смърт.

Днес розмаринът продължава да се смята за изключително ефикасно лечебно растение и се ползва в много фармацевтични средства.

Действие в телесната сфера

Като подправка розмаринът действа, освен всичко друго, и върху храносмилателната система.

РОЗМАРИН

Ястията стават по-лесно смилани, повишава се възприемчивостта за храната - всичко това е нещо естествено при добрата подправка.

Розмаринът поддържа сетивата отворени и будни, предпазва по-старите и болни хора от отпускане, апатия и резигнация.

Розмаринът събужда нови енергии в човека и това се проявява не само в подобряване на телесните функции, но води и до стимулиране на умствената дейност. Това е много полезно, например, за паметта. Ако вие имате проблеми с паметта, тогава розмаринът е най-добрата подправка за вас, независимо от възрастта ви.

За душевното развитие също е важно да останем отворени за света и възприемчиви, защото ние можем да стареем и в емо-



ционално отношение, а това води до загуба на интензивността на чувствата. В тази област розмаринът често пъти прави чудеса. Освен това се твърди, че той създава весело настроение, което пък стимулира здравето. Като обобщение може да се каже, че цялата ни личност може да спечели от подмладяващата и енергодаваща

сила на подправката розмарин.

Приложение и рецепти

При хипотомия: към едно пакетче билков чай добавете на върха на ножа розмарин. Залейте да се запари пет минути. Пийте три пъти на ден по една чаша. Подправете редовно храната си с розмарин.

За засилване на нервната система: в аптеки и дрогерии можете да си закупите соли за вана с розмарин. Освен това можете да си пригответе и сами такава сол за вана. За целта вземате 4 капки етерично розмариново масло и го смесвате с половин чаша сладка сметана. Разбъркват и добавяте сместа към водата непосредствено преди къпане, когато ваната вече се е напълнила.

При подагра, ревматизъм и болки в мускулите: мажете болезненото място с мехлем или масло с розмарин, ако можете да си купите такива в аптека или дрогерия. Можете да си пригответе и сами свое антиревматично масло:

100 мл бадемово или лешниково масло се смесва с 4-6 капки етерично розмариново масло. Натривайте местата най-малко веднъж на ден - най-добре сутрин.

При главоболие и менструални болки: освежавайте всеки ден въздуха в стаята си с няколко капки етерично розмариново масло. Допълнително пийте всеки ден по една чаша чай от розмарин.

За обща гъвкавост и засилване на потентността: вани с розмариново масло и редовна употреба на розмарина като подправка в кухнята.

При недостиг на енергия, намален умствен капацитет, старчески депресии и слабост на паметта: вземайте три пъти дневно по 6 капки хомеопатично средство от розмарин. Като подкрепящо лечение можете да прилагате розмариново масло като средство за разтриване, добавка във ваната и да употребявате по-често розмарина като подправка в кухнята.

ШВАРЦ-ШВЕПЕ "ЛЕЧЕБНИТЕ ПОДПРАВКИ"

Предпочитайте вегетарианската храна

ПЕЪР ДИМКОВ (1886-1971)

- един от най-известните и уважавани български природолечители. Автор на многотомния труд "Българска народна медицина. Природолечение и природосъобразен живот" и на други книги. В книгата "Живейте 100 години" той съветва:

"Вегетарианският хранителен режим е за предпочитане, защото има реални предимства. Той предлага на човека храна, които се усвояват лесно, не създават трудности на храносмилането, внасят в организма достатъчно енергия, достатъчно необходими за здравето и живота вещества."

"Предпочитайте вегетарианската храна пред месната, защото тя е по-лесно усвояема от организма и съдържа всичко, което е необходимо. Предпочитайте да не ангажирате стомаха си с храненето постоянно - това е здравословно и пряко облекчава работата на мисълта, тъй като не задържа голямо количество кръв в корема (както е при хранене с месо). Не допускайте из стомаха и червата ви цяла нощ да се въртат мършата на месото, облекчавайте храносмилането си."



От стр. 1

И ако той не овладее в земното си пребиваване материята, той ще продължава да се преражда тук на земята. Той не бива да бърза да се отскубне и да избяга от тази земя, защото за него тя е Велико училище, в което той трупа опитности и прави еволюционен скок.

Разделянето между Духа и материята, ето това бе причината за многото неудачи тука на земята - виждах това, когато наблюдавах по улиците крещящото противоречие: едните имат всичко материално и пак са нещастни, а другите, виждах ги, как постоянно гонят едно и също, прегръдката на материята, било като пари, жени, къщи и коли, кариера, власт и слава. Защо се беше стигнало дотука в 21-ви век, когато по моето време /16-и век/, въпреки неразвитата форма, тоест почти пълна липса на техническата цивилизация, някак си, всичко бе далеч по-нормално? Защо се бе стигнало до това яростно изкривяване на взаимоотношенията „Дух-Материя“?

Това бе въпросът, и малко по-малко в съзнанието ми се проектираше Новото Учение за Баланса във взаимоотношенията „Земя-Небе“, „Материя – Дух“.

Къде бе главната причина за създадения се хаос на планетата в последните векове? А може би това бе преопределено още от моето време! Но къде ти тогава такива лъскави излишества! А сега говорят, че на планетата се свършват суровините и че населението можело да остане незадоволено, ако не започне да намалява неговия естествен прираст. Нима Създателят би допуснал подобна грешка: Да създаде живот, а да не осигури неговата прехрана! Невъзможно! Тук в последните четири века, бе пипнала яко човешката ръка или глупост, казано накратко – невежество, и аз за сетен път, отново съзирах почерка на някаква огромна сила, която като че ли усърдно се грижеше да създава неимоверен безпорядък и противопоставяне между Духа и Материята. Едните – свърхзадоволените и материализирани се прекомерно хора, бяха обвити с плътна и тежка аура около телата си, виждах ги в сиво и кафеникаво, водеха еднообразен живот, като на най-нисши организми от

другите планети. Те ядяха, спяха, правеха секс, дишаха и естествено в останалата си част на времето създаваха огромен боклук, скандали, интриги, противоречия и конфликти. Те затъваха все повече и повече в материята. Парите и банковите им сметки нарастваха, осигуровките им обаче не им носеха спокойствие, даваха купища пари на екстрасенси и псевдолечители, за хороскопи и астропрогнози, за жени и врачки, за да им подържат физическите тела, които само с луксозни тоалети, джакузита, фитнес и аеробика не се задоволяваха.

Другите пък, те постоянно уж бяха не така прилепнали към материята, обаче, от сутрин до вечер, също търсеха начин да си осигурят материалното съществуване и считаха, че само когато са нахранени и задоволени техните тела, тогава ще могат да поемат по пътя към Духа. Няма я нашата прецизна философия за изпитанията, които всеки трябва сам да си създава, освен тези, които животът му изпречва по Пътя!

Имаше и трети, които се бяха наистина отделили на Духа, но те пък, поради едностранчивото си отношение към баланса между Духа и Материята, даваха превес само на духа и считаха, че трябва час по скоро да го овладеят и отхвърлят по този начин тежестта на материята. Те искаха да се отърват от нейните окови. Считаха земята за затвор. Даже и България им изглеждаше далеч от понятието Райски кът! Търсеха някакъв друг въображаем свят!

Почти нямаше и един, който да се радва, че е в изградане на изначалната и вечна връзка Дух и материя. Тук на земята! И който да благодари на Създателя, че му е дал възможност с възплъщението си да участва във великия процес на Създаване!

Навсякъде у хората, духът и материята се сражаваха неистово. А самите таяне между Духа и Материята. Едните – свърхзадоволените и материализирани се прекомерно хора, бяха обвити с плътна и тежка аура около телата си, виждах ги в сиво и кафеникаво, водеха еднообразен живот, като на най-нисши организми от

ми!
Продължаваха да ходят по улицата, из българските градове, сега вече без моите два любими меча, късия, /катана/ и дългия - истинския меч на духа. Разхождах се в европейската си въплътена форма,



като чове, роден в България, тази велика страна, която сега се унищожаваше пред очите ми като дух и материя!

Това, което в повечето случаи успях да доловя бе, че има някаква голяма група от хора на тази планета, а и в България също, която считаше себе си за богоизбрана и имаше планове да овладее цялата съдбина на земята. Тези същите хора – няколко стотин фамилии, се смятаха за богоизбрани. Те управляваха безнаказано почти всички материални начинания в света на материята. А в света на Духа те естествено не можеха да припарят, защото това е едностранчивост, граничеща с глупост - да искаш да направляваш нещо, създадено от Създателя, тоест да управляваш Творението на Създателя, сам ти бидейки човек, пък даже и да се мислиш за посветен и богоизбран! По моето време митът за богоизбраниците, трудно се приземяваше в земите, на които тогава бях роден. Но странно, сега в тези времена на земята наистина бе поникнала отровата, едните, малцинството да се смятат за по-близо до Твореца и нещо повече, да се опитват да направляват съдбините на другите свои събратя.

Тази малка група, наричаща себе си Елит, бе съумяла да овладее по невероятен начин централните

управляваха цялата икономика, а самата тя, се бе превърнала в проекция на движещата се в обществен план материална сила. Икономиката се задвижваше чрез паричната маса, а тя пък чрез банковите депозита и трезори се

съхраняваше и натрупваше под контрола на няколко мощни частни огромни фирми, от типа на Федерален резерв, и чрез този невероятен механизъм, цялата мрежа от банкови институции се направляваше от шепя посветени фамилии, наричащи себе си Елит. Оставалите хора бяха впримчени да обслужват тази невероятна система на натрупване на парите и то така, че те даже се надпреварваха да внасят своите спестявания в банките, последните намиращи се под контрола на елита, който пък в замяна им отпускаше лихвения процент, печалбата от умъртвяването на тяхната енергия. Но в замяна, този елит, получил силата на техните материални поточета, ставаше все по-могъщ и по-могъщ, той вече държеше контрола на здравната осигурителна система, пенсионните фондове, стоковите борси, застрахователните институции. Цялата държава бе обхваната с мрежа от кърлежи, които като пиявици, паразити, смучеха от енергията на организма на обществото. Никой не се съпротивляваше. А Елитът действаше безнаказано, той си служеше с борчески групировки, с терористични банди, но в същото време държеше и антитерористичните отряди. От едно и също място се направляваха военните събития по цялата планетата.

Военната индустрия трябваше да не замира, защото от там идваха най-лъвските пайове на печалбата. Пълен контрол върху човечеството като икономика, като Материя, ето това бе желаната от Елита глобализация!

Коя бе причината, която даваше власт на тези самозабравили се хора! И нима те бяха толкова глупави, и нима не виждаха, че не може да бъдат щастливи като хора и мъдри като управници, ако по този начин продължаваха да изсмукват енергията от обществения организъм.

Причината бе заложената някога в тяхното съзнание. Това бе мощна богоизбранническа програма, която те просто като зомби сега изпълняваха. Изводът бе потресавач и когато достигнах до него, аз просто осъзнах, че тези хора не са живи хора, че те са отдавна умрели, а сега просто биваха използвани, и чрез тях се приважда в действие тази чудовищна богоизбранническа програма.

По моето време богоизбраното съсловие се ограничаваше само в кръга на положилите свръхусилия да защитят силата си на самураи в турнира и най-вече чрез степента на посвещенията, които получаваше в срещи с нашите наставници мъдрци. Но сега – откъде се взе тази богоизбранническа програма, която бе заразила така през последните 3-4 века главите на малка група от безумци!

Продължаваха да крача по улиците на България и да търсят причината. Припомнях си, че истинският самурай е този, който не се бои от срещата с врага, но даже и да го срещне, е готов в името на закона на Небето, да прости, и вече в краен случай да се сражава за каузата на Духа, който никога не иска да командва материята, а напротив е призван да я направлява внимателно – с много любов.

Навсякъде по местата на които пребивавах, се виждаше, абсолютната власт на материята. Живопис, художествени занаяти, художници, музика, чалга, актьори, олимпийци, спортисти, въобще Изкуствата, на които аз толкова държах още по моето време – всичко бе подложено на тоталния контрол на материалната парадиг-

ма. Духът едва прозираше от платната, едва се дочуваше някъде издълбоко истинският зов на душата в музиката, всичко бе заглушено от тътена на материята. Певците си бяха надянали маски, които издаваха пълното им предаване под контрола на материалната сила. Ибрямовци, фолк естрадни певачици, йалдъзбрахимовци, и прочие, навсякъде изводът бе, че Духът отсъстваше. А тази страна България, нали бе раят на тази планета, нали това бе огнището, от което се разпространяваха божествените ритми на ръченицата, паневритмията, но къде ти и ръченица, и тракийски хора, когато хората пъшкаха под тежестта на гонитбата за подслон, прехрана и пари. Гладна мечка хоро не играе, а на масата, обичайно е мечката да я разиграват с малко чалга и къчек, /турски танц/, и поредната чаша ракия – уиски.

Очевидно заложената богоизбрана програма бе поставена от голям Майстор! Говореха, че този същият е бил в течение на цялата втора половина на 20-и век, 45-90 година, на управление в страната. Но както се виждаше, той и сега, със своите модификации се бе така окопал, че бе поставил под своя контрол всичко. Но кой бе Майсторът, този очевиден противник на човешкия род и неговото развитие! Кой така упорито искаше да овладее цялата материална власт на тази земя! И как така изкусно бе съумял да впргне в своята машина цялата човешка маса, която очевидно сега го обслужваше като живи роби! И защо все пак Създателят допускаше всичко това в тази обетована земя, в това райско кътче на планетата!

Робите не знаеха естествено, че са роби, напротив те се надпреварваха да участват за материални облаги в шоу спектакли – програми по телевизията и медиите. Младото поколение растеше с фалшиви ценности. То се превръщаше полека лека в сбор от дегенерати, а някои просто напускаха Райското кътче България и търсеха щастие по чужди земи като аргати.

(Слегда)

За информация в интернет:
www.imadrugpat.org
www.heliopol.com
www.7ilskiezera.com

ОБУВКИ ОТ СЛАМА

Отговора намерих при японците.

Оказва се, че освен известните конусовидни сламени шапки, японците са използвали и сламени чехли - вараджи, и сламени бутуши за ходене

не по сняг - фука-гуцу (фиг. 1). Изработката на вараджи е сравнително лесна. Усукват се сламените стебла да се получат въженца (фиг. 2). Основното въже (дълго към 1,5 м) се прегъва на две

части. Сгнатото се придържа с едната ръка, а двата края на въжето се увиват около палците на краката и тогава се хващат заедно със средата (фиг. 3). Между получените четири нишки започва да се оплита следващото въженце (фиг. 4). Така започва оформянето на подметката. Когато подметката стигне до средата се добавя още едно въже за придържане на



чехъла към крака (фиг. 5). Оставашата извън подметката част от основното въже се връзва

за допълнително добавеното въже и така се оформя крайния вид на чехъла (фиг. 6).

Според изработката се получават различни видове вараджи, някои са подобни на чехли (джапанки), други, на сандали (фиг. 7,8). **Красимир НОТЕВ**



Понякога си задавам въпроса "Какво ще обличаме в родовите именина". И докато решение за дрехите намираме бързо (коприна, лен, вълна), то въпросът с обувките остава. Възможно ли е да се направят от материал, различен от кожа?



чехъла към крака (фиг. 5). Оставашата извън подметката част от основното въже се връзва

за допълнително добавеното въже и така се оформя крайния вид на чехъла (фиг. 6).

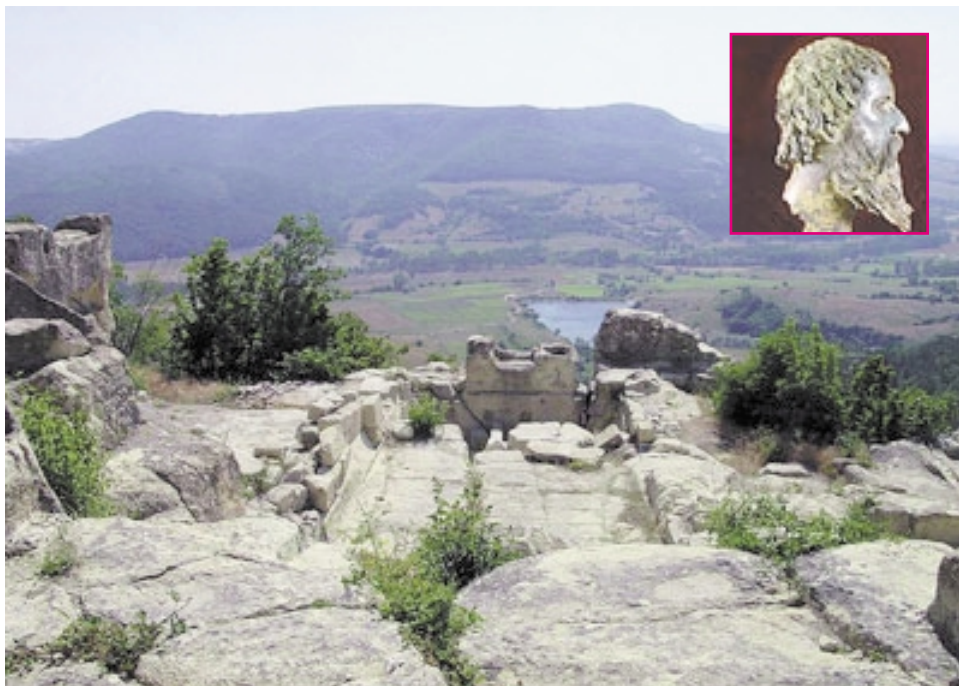
Според изработката се получават различни видове вараджи, някои са подобни на чехли (джапанки), други, на сандали (фиг. 7,8). **Красимир НОТЕВ**

От стр. 1

А днешните българи нямали нищо общо с най-многобройния народ на античността – траките, които живеели по нашите земи, но изчезнали малко преди да дойдат на конете си пришълците „прабългари“. Този безсмислен историографски шаблон е упорито налаган от науката през целия XX век. Българите от края на XVIII и началото на XIX век изобщо не са и предполагали, че науката им готви такава изненада – да обяви Свещената им Бащина земя за късно придобита.

Ние можем да разберем „ковачите“ на историческата наука от XIX век – трябвало е да се озапти Българският Възрожденски дух, който е застрашавал големите империи (не само Османската, но и Австро-унгарската и Руската), както и новоизмислените държави с не по-малко измислени имена Гърция и Румъния, където са живеели огромен брой българи. Всъщност точно Българското Възраждане е накарало Виенската и Руската исторически школи да създадат мита за тюркския произход на българите. Сиреч българите са пришълци в Европа и дори да се намират български поселения на стария континент, то те са „незаконно“ тук, те са слабокултурни воинствени варвари, и единственият им шанс да просперират, е да са „федерати“ или васали на някоя от големите империи. Основен принос за налагането на тази погрешна и пагубна за българите теория имат австро-унгарците Павел Йосиф Шафарик и неговият внук (син на дъщеря му) Константин Йосиф Иречек, който на 26 годишна възраст (!) си позволи безразсъдството набързо да скалпи история на един от най-древните народи – българския. Тази волност на младия чужденец му донесе министерско кресло в българското правителство тогава, а на нас българите – прозвещето тюрко-татари, от което и до днес не можем да се отървем. За да успее тази теория, е било необходимо преди това да се заличи писмовното историческо наследство на българите. За тази цел през двадесетте и тридесетте години на XIX век започва масовото унищожаване на автентични исторически документи, съхраняващи се в библиотеки на по-големите български манастири.

ТРАКИТЕ СА БЪЛГАРИ



През 1821 г. по заповед на владиката – фанариот Иларион Критски е изгорена Търновската патриаршеска библиотека. Гръцки, руски и австро-унгарски платени агенти изгарят или изнасят от България хиляди тонове безценни български книги, с което заличават местния извор на материал, който би трябвало

кият летописец, йеросхимонах Спиридон Габровски, поп Йовчо от Трявна, академик Цани Гинчев, д-р Ганчо Ценов и множество други истински радатели на истори-



ческата истина са инкриминирани и дори превърнати в посмешище от същите тези имперски слуги. Еничарите не се посвещават да се подиграят дори и с Паисий, Раковски и още цял ред български възрожденци, като ги обя-

ва за наивни лаици. Ето така беше поставена „каруцата пред коня“ в световната и в частност, в българската историография – българите бяха нарочени за тюрко-татари, без оглед на очевидните факти – терминът татари се появява в XII век, терминът тюрки – в VI век, а науката е доказала със сигурност, че етнонимът българи е засвидетелстван поне от IV век (анонимен латински хронограф). Очевидно е, че българите не могат да бъдат и славяни поради същата причина – за славяни се говори едва от началото на VI век. Чудно тогава, за какво спорят вече второ столетие тюркофилите и славянофилите в историческите научни среди!

Тук няма място за спорове! Ако изобщо трябва да извеждаме произхода на българите от някой от древните народи, разбира се, че трябва да започнем проучванията си от траките, защото те, според науката са „изчезнали“ от територията на Балканския полуостров, тъкмо когато „прабългарите започнали да го завладяват“!

Да зададем тогава въпроса така: ТРАКИ ЛИ

СА БЪЛГАРИТЕ?

Отговорът е – не!

Неоснователно преекспонираният в историографията през последния един век термин „траки“ не е етноним, а е общностно название, характеризиращо над 80 сродни племенни групи, с което общностно название гръцките пришълци са наричали автохтоните, неелинизирани народи на Балканите в периода на елинизма. На гръцки нарицателното „траки“ е добило значение на „необразовани“, „диви“, „варвари“, „неелини“. С две думи – колкото и еретично да звучи – терминът „траки“ е неприложим за историографията. Все едно да обясним, че в XV – XIX век на Балканите не е имало българи, а „гяури“, само защото османските дефтери твърдят това. Като се има предвид горното, смятам за оправдано да сложа етнонима „траки“ в кавички. Истинското име на земите, заселени от край време с българи е БАЛГ, БОЛГ, БАЛК, БАЛХ, БЕЛГ, БОЛГА, БЪЛГАРИЯ, БОЛГАР, БАЛКАН, БАЛХАШ, БАЛАХИЯ, (Валахия или Влахия), БОЛГАРДАГ и т.н. Коренът на всички тези наименования е Б-Л-Г/ Б-Л-К, аналогичен с корена на българското народностно име.

АНАЛОГИИ В ЛЕКСИКАТА

Преди всичко, нека отбележим, че гръцката азбука винаги е срещала големи трудности с транскрибиране на някои характерни български звуци – б, ж, ц, ч, ш, щ, ъ. Имайки предвид странните буквосъчетания при изписването на „тракийски“ имена и глоси, трябва да сме сигурни, че гръците са срещали аналогични трудности и при транскрибирането на „тракийския“ език.

Аналогиите в лексиката съяха със сигурност да бъдат много повече, ако „тракийските“ думи бяха достигнали до нас посредством друг език, а не гръцкия.

И разбира се, ако историческата наука не се гордееше с мита за древногръцкия си произход, и не полагаше усилия да гръцизира болшинството „тракийски“ имена (след като казваме Омир, а не гръцкото Омирос, защо ни учат, че Кот е Котис, Бог е Бакхус, Котел е Котелас, Геро е Херос...?)

ТРАКИЙСКИ НАДПИС Пръстенът от с. Езерово

През 1912 г. в местността Пържинака, в землището на с. Езерово, Първомайско, е била разкопана тракийска могила, в която са били намерени няколко обредни погребални предмета,



Предполага се, че пръстенът е бил направен специално за погребението на знатен тракиец. Пръстенът е принадлежал на съпругата на погребения, която най-вероятно е била погребана заедно с тракийския си съпруг, по тракийския обичай, засвидетелстван у много антични автори.

Оказва се, че надписът върху този пръстен представлява единственият цялостен текст на „тракийски“ език известен на науката до ден днешен. Фактически, изследвайки тази невероятна ценна находка, ние разполагаме с прекрасната възможност, да проверим дали аналозиите между „тракийския“ и българския език са единствено лексикални, или съществуват и граматически такива.

Текстът върху пръстена и опит за разчитането му е следния:

*Ролитене, аз Неренеа ти, тлея ниско, а разеа до мен ти лежи;
Ролитене, аз, твоята Неренеа, тлея тук долу, а сразен до мен ти Лежи(ш).*

Този опит за разчитане на надписа има за цел да покаже наличието в текста на характерни за българския език граматически особености: звателен падеж (Ролитен – е), лично местоимение (аз), кратка форма на притежателното местоимение твой (ти), съюза (а), предлога(до), съкратената

форма на личното местоимение (мен), личното местоимение (ти). Сиреч, дори и неразчетен докрай, надписът свидетелства, че сходствата между „тракийския“ език и българския са не само лексикални, но и граматически! Далеч съм от мисълта да твърдя, че това е единствено възможно разчитане на надписа. Но съм убеден, че той може да се разчете единствено чрез българския език, просто защото е написан на български език. Нека обаче оставим по-нататъшните изследвания на специалистите.

Днес на науката са известни едва около 200 тракийски думи (глоси и думи изведени от „тракийската“ ономастика). Близо 80 от тях имат пълен аналог с думи от съвременния и средновековен български език.

Доказахме етимологически аналогии и сред местните, лични и родови имена, както и близост в граматиката и смисловата структура на изречението. Такова подобие между античен и съвременен език не може да бъде случайно! То е напълно съизмеримо с нивото на съхранение на старогръцкия език у днешните гръци! А нека не забравяме, че гръцкият език е бил писмен хилядолетия без прекъсване, докато българският („тракийския“) е търпял негативите на трите многовековни робства – 6-7 века римско, 2 века византийско, 5 века османско. При това положение, оцеляването на българския език е едно чудо!

(Слегва)



Вестник „Родово име“ се издава с любезното съдействие на Сдружение „ЖИВ ДОМ“

Форум

www.viavita.net/jivdom

Главен редактор
Атанас Панчев
Зам.-главен редактор
Мария Стаева

Редакционен колектив:

Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Пламен Петев
Красимир Нотев
Стефан Йорданов
Рени Радева

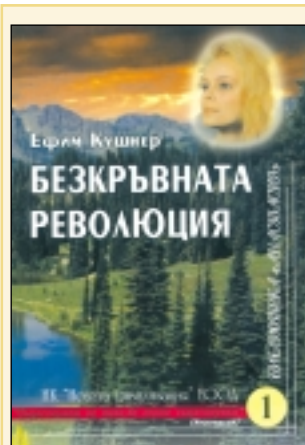
Адрес на редакцията:

1172 - София
кв. „Дианабад“
ул. „Никола Габровски“ №1
Хотел „Диана 1“
ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86
факс: 962-16-87
e-mail: rodimene@yahoo.com

Издава
Издателска къща „Новата
Цивилизация“ ЕООД -
София
НВБ банка
„Биохим“ - АД,
централно управление -
София
С/ка 1031647309
Код 66096608

Отдел разпространение:
0888/693359

ISSN-1312-7063



Вече излезе на пазара
„Безкръвната
революция“ от
големия приятел на
Владимир Мегре -
писателя Ефи
Кушнер.
Може да поръчате
първата книга от
поредица
„Анастасия“ на
тел. 02/962-16-86
и GSM 0888 69 33 59

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Нашата амбиция е този вестник да се превърне във ваш вестник. Вие фактически да го списвате. Искаме страницата „Съмишленици“ да заеме по-голямата част от вестника.

Благодарим ви предварително. Няма да откажем, ако ни помогнете и финансово.

Пишете ни. Споделете с нас мнението си за вестника. Дайте своите препоръки към нас.

От редакционния колектив